

РЕШЕНИЕ

№ 6768

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 18.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **6499** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Подадена е жалба от министъра на правосъдието против Решение № 355 от 22.07.2022 г. на Комисията за защита от дискриминация, втори заседателен състав, по преписка № 196 по описа за 2021 г.

В жалбата се развиват доводи за нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като не са обсъдени всички представени доказателства. Не са обсъдени фактите, че при вземане на решенията за използване на възможностите за определяне на нов размер на заплатата, се отчитат кариерното развитие и годишните оценки за изпълнение на длъжността на съответните служители, което е уредено в ЗДСл. Счита, че по преписката са приложени заповеди и правила по отношение на служителите по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС, които са съобразени с разпоредбите на ЗДСл, а изпълнението на критериите в тях е основание за промяна на възнаграждението. Поддържа, че служебното положение, изразено чрез конкретно заемана длъжност в структурата на ГДИН, не отговоря на характеристиките на защитен признак. Счита, че преценката за по – неблагоприятно третиране на лица, основани на признаци по чл. 4, ал. 1 ЗДискр, изисква сравнение с лица при сравними сходни обстоятелства, поради което намира за неоснователни оплакванията, произтичащи от приложението на разпоредби, предвидени в специални закони. По тези съображения моли да отмяна на оспорваното решение. Претендират се разноски.

Ответната страна - Комисия за защита от дискриминация (КЗД), чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – М. Д. Г. счита за неоснователна жалбата, за което представя подробни съображения.

Административен съд София – град, Второ отделение, 37 – ми състав, след като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗД е образувано с жалба вх. № 44-0002285/23.06.2021 г. на М. Д. Г. срещу министъра на правосъдието, с която прави оплаквания за осъществена дискриминация, основана на всякакви други признаци, установени в закон - чл. 4, ал. 1, предл. последно ЗЗДискр. и по чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр.

В жалбата се посочва, че със Заповед № ЧР-05-244/31.07.2020 г. на министъра на правосъдието е назначен на длъжността „Старши юрисконсулт“ в затвора в [населено място], I – ва категория към Главна дирекция „Изпълнения на наказанията“ (ГДИН). Уточнява, че е служител по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС, чийто статут се урежда със Закона за държавния служител – чл. 19, ал. 3 ЗИНЗС, а за другите служители по чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС се прилагат разпоредбите относно държавната служба – чл. 19, ал. 2 ЗИНЗС, вр. § 79 ПЗР на ЗИНЗС. Поддържа, че за статута на тези служители не са налице никакви разписани в длъжността им характеристика различни или допълнителни служебни или функционални задължения или отговорности, отлики или фактическо изпълняване на различни или допълнителни служебни или функционални задължения. Посочва за издадена Заповед № ЧР-05-295/02.09.2020 г. на министъра на правосъдието, с която са утвърдени нови Вътрешни правила за работната заплата на служителите в ГДИН и териториалните ѝ служби, според които държавните служители по чл. 19, ал. 1, т. 1 и чл. 19, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС получават 28% увеличение на трудовите възнаграждения, а тези по чл. 19, ал. 1, т. 2 от Централно управление на ГДИН и по § 79 ПЗР на ЗИНЗС получават 23% увеличение на възнагражденията. Твърди, че за държавните служители по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС (в частност - старши юрисконсулти в териториални служби на ГДИН) не е предвидено увеличение на трудовото възнаграждение. Счита, че дискриминацията спрямо него се изразява в поставянето му в неблагоприятно положение, като заемащ длъжността „Старши юрисконсулт“ в териториална служба на ГДИН, служител от категорията по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС, в сравнение със заемащите длъжността „Старши юрисконсулт“ в териториалните служби на ГДИН, служители по § 79 ПЗР на ЗИНЗС, вр. чл. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, тъй като втората категория служители получили увеличение на трудовото възнаграждение по силата и в изпълнение на Постановление № 240/31.08.2020 г. на Министерски съвет. Счита, че министърът на правосъдието не е изпълнил задължението си да осигури равно възнаграждение за еднакъв и равностоен труд.

Въз основа на подадената жалба и с Разпореждане № 695/28.06.2021 г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 196/2021 г. пред административния орган, която е разпределена за разглеждане на Втори специализиран постоянен състав.

Министърът на правосъдието е представил писмено становище вх. № 90-11-110/27.10.2021 г. и допълнително такова вх. № 90-11-113/-5.11.2021 г., с които оспорва твърденията за дискриминация. Акцентира, че е необходимо сравнение със

служители в същото или сходно положение, т. е. да се извърши съпоставка само и единствено с други служители с неговия служебен статут. В тази връзка счита, че не може да се извърши сравнение с със служители по чл. 19, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗИНЗС, тъй като не са в идентично положение. Поддържа, че служебното положение, изразено чрез конкретно заемана длъжност в структурата на ГДИН, не отговоря на характеристиките на защитен признак.

По преписката е проведено проучване по реда на чл. 55 - чл. 59 от ЗЗДискр. и е предоставена възможност на страните да се запознаят със събраните материали, както и да посочат други доказателства, каквито намират за нужни. На основание чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр. е изготвен доклад – заключение от докладчика, който е предоставен на председателя на състава.

Проведено е едно открито заседание, на което е приет докладът – заключение по чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр., както и писмените доказателства, представени от страните.

Към преписката е приложена Заповед № ЧР-05-244/31.07.2020 г. на министъра на правосъдието, от която се установява, че М. Г. на основание чл. 9, ал. 1 ЗДСл. е назначен на длъжността „Старши юрисконсулт“ в затвора в [населено място], I – ва категория към ГДИН, считано от 06.08.2020 г. (датата на връчване на заповедта).

От представената длъжностна характеристика за длъжността „Старши юрисконсулт“ в затвор II – I -ва категория при ГДИН се установява, че основните задължения са свързани с даване на становища по правни въпроси, осъществяване на процесуално представителство, изготвяне на проекти по договори, оказване на правна помощ на експерти в съответния затвор, участие в разработване на нормативни актове, участие в дейността по упражняване на правото на собственост, предприемане на действия по събиране на вземания и други.

Със справка на началник сектор „ОУЧР“ – ГДИН са представени длъжностни характеристики за длъжността „Старши юрисконсулт“, заемани по ЗМВР (11 служители) и ЗДСЛ (2 – ма служителя) в различни териториални служби на ГДИН (затвори и областни служби по „Изпълнения на наказания“), в които основните задължения са идентични с тези на длъжността „Старши юрисконсулт“ по ЗДСЛ съгласно чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС, заемана от М. Г.. Идентични са и изискванията за заемане на длъжността, правилата на вземане на решения, отчитане на работата и отговорностите, свързани с организацията на работа.

Със Заповед № ЧР-05-295/02.09.2020 г. на министъра на правосъдието са утвърдени Вътрешни правила за работната заплата на служители чл. 19, ал. 1, т. 1 и т. 3 и § 79 от ПЗР на ЗИНЗС в ГДИН и териториалните ѝ служби.

В § 2 от Вътрешните правила е регламентирано, че от 01.08.2020 г. се определят нови размери на индивидуалните основни месечни възнаграждения, не по – високи от 30 на сто от досегашните размери на служителите в ГДИН, осъществяващи дейности, свързани с превенция на разпространението на COVID – 19 и ограничаване на последствията от пандемията.

В § 3 от Вътрешните правила е отразено, че нови размери на индивидуалните основни месечни възнаграждения по § 2 се определя въз основа на следните критерии: 1. Увеличение с 28 на сто за служителите по чл. 19, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗИНЗС, натоварени с дейност по овладяване на пандемията и последствията от COVID – 19 на първа линия, чиито задължения включват обслужване и контрол „на терен“ с пряк контакт с други лица; 2. Увеличение с 23 на сто за служителите по § 79 от ПЗР на ЗИНЗС (ДВ, бр. 32 от 2016 г.) и служителите по чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, работещо в Централно

управление на ГДИН, на които служебните задължения са непосредствено свързани с дейности по овладяване на пандемията и последствията от COVID – 19.

Във връзка с приетите новите Вътрешни правила на работната заплата са изготвени таблици за заплатите за длъжностите по чл. 19, ал. 1, т. 1 и т. 3 и § 79 от ПЗР на ЗИНЗС, приложени по преписката. От същите се установява за наличието на длъжност „Старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 1 и § 79 от ПЗР на ЗИНЗС (с основно месечно възнаграждение от 1809 лева).

Представена е Заповед № ЧР-05-141/18.06.2019 г. на министъра на правосъдието, с която са утвърдени Вътрешни правила за работната заплата на държавните служители по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС в ГДИН и териториалните ѝ служби. Според раздел III е регламентирано, че индивидуалните основни месечни заплати се определят в рамките на минималния и максималния размер на основната месечна заплата за съответното ниво и степен. В чл. 11 са уредени случите за увеличение на основните заплати. В раздел IV са регламентираны допълнителните възнаграждения. Към тези Вътрешни правила са представени Приложение № 1 към чл. 13 (Правила за увеличение на индивидуалните основни месечни заплати на служителите в зависимост от годишните оценки на изпълнение) и Приложение № 2 към чл. 24, ал. 5 (Правила за определяне на допълнителните възнаграждения за постигнати резултати).

По преписката е налична Заповед № ЧР-05-43/08.02.2021 г. на министъра на правосъдието, с която е определен лимит за увеличение на индивидуалните основни месечни заплати на служителите със статут по ЗДСл в ГДИН и териториалните ѝ служби.

По преписката е наличен доклад на Инспектората към Министерство на правосъдието, с което се дава препоръка на ръководството на ГДИН да предприеме действия за премахване на дисбаланса във възнагражденията на служителите, назначени по ЗМВР и тези по ЗДСл. От същия доклад става ясно, че Заповед № ЧР-05-295/02.09.2020 г. на министъра на правосъдието (за утвърждаване на Вътрешни правила за работната заплата на служители чл. 19, ал. 1, т. 1 и т. 3 и § 79 от ПЗР на ЗИНЗС в ГДИН и териториалните ѝ служби, с които е увеличено им основното месечно възнаграждение с 23% и 28 %) е издадена във връзка с Постановление № 240/31.08.2020 г. на Министерски съвет, даващо възможност за увеличение на заплатите до 30 % със задна дата (01.08.2020 г.), при условие на направено искане до 04.09.2020 г. В доклада е отразено, че главният секретар на Министерство на правосъдието разпоредил на главните директори на ГДИН и ГДО да представят до 03.09.2020 г. съответните проекти за увеличение на заплатите. В доклада се коментира, че служители на ГДИН изпратили на 04.09.2020 г. докладна записка за увеличение на заплатите на служителите по ЗДСл, но същата не била подписана, което било неизпълнение на разпореждането на главния секретар. Отразени са последващи изпращания на документи за увеличение на заплатите, но същите поради различни пропуски не били съгласувани от директорите на дирекции „У.“, „ПД“ и „ФБ“.

Последвало е издаване на оспорваното Решение № 355 от 22.06.2022 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), Втори специализиран състав, постановено по преписка № 196/2021 г, с което установява, че министърът на правосъдието е извършил нарушение на чл. 14 от ЗЗДискр., при което е дадено предписание на основание чл. 47, т. 11 ЗЗДискр. да се въздържа и да съблюдава занапред за действия, които биха могли да породят съмнение у служителите за проява на дискриминация

при упражняване правото на труд. Дадено е предписание на министъра на в тримесечен срок да изравни заплатите на служителите, заемащи длъжността „старши юриконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС и „Старши юриконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС.

Административният орган е достигнал до този извод, като е приел, че в ГДИН и нейните териториални служби работят служители на длъжност „Старши юриконсулт“. Една част от тях са със статут по ЗМВР (чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, вр. § 79 от ПЗР на ЗИНЗС), а други със статут по ЗДСл (чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС), но въпреки това липсвало разлика в съдържанието на предоставяната служебна трудовоправна услуга на работодателя. Разликата се отнасяла единствено в статута по различния закон – ЗМВР и ЗДСл. Органът е приел, че в изпълнение на ПМС № 240/31.08.2020 г. ГДИН е следвало в срок до 04.09.2020 г. (в акта поради техническа грешка е отразено 03.08.2020 г.) да представи необходимата информация на министъра за правосъдието за увеличение на заплатите на служителите по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС. Главният секретар на Министерство на правосъдието разпоредил на главните директори на ГДИН и ГДО да представят до 03.09.2020 г. (в акта поради техническа грешка е отразено 03.08.2020 г.) съответните проекти за увеличение на заплатите. Прието е, че служители на ГДИН изпратили на 04.09.2020 г. докладна записка за увеличение на заплатите на служителите по ЗДСл, но същата не била подписана и била лишена от бележите на официален документ, т. е. ГДИН не е изпълнила разпореджането на главния секретар на Министерство на правосъдието да представи годна докладна записка, необходима за увеличение на заплатата. Впоследствие е изпратена нова докладна записка от 14.09.2020 г., но същата била върната отново за преработване. Органът е приел, че в резултат на несвоевременното представяне от страна на ГДИН в МП на разпоредената за представяне и годна да инициира увеличение на трудовите възнаграждения на служители със статут по ЗДСл документация, М. Г. (заемащ длъжността „Старши юриконсулт“ със статут по ЗДСл) е бил финансово дискриминиран в сравнение със служителите, заемащи същата длъжност, но със статут по ЗМВР, тъй като последните получили увеличение на заплатите по реда на ПМС № 240/31.08.2020 г. Органът е приел, че заеманата длъжност представлява защитен признак по чл. 4, ал. 1, хипотеза. последна ЗЗДискр., а именно дискриминация основана на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

В хода на съдебно заседание са представени Заповед от 05.04.2020 г. и Протокол за индивидуална оценка, от които е видно увеличението на индивидуалната основна месечна заплата на М. Г..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 68, ал. 1 ЗЗДискр., срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, чиято правна сфера той неблагоприятно засяга, поради което е процесуално допустима.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е с целта на закона. При проверката съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното решение е издадено от компетентен колективен орган по чл. 40, ал. 1, вр, чл. 48, ал. 2, т. 3 ЗЗДискр. и в пределите на неговата власт по чл. 65, т. 1 – т. 4 ЗЗДискр.

Съгласно чл. 64, ал. 1 ЗЗДискр. решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него. В случая оспореното решение е подписано от всички членове на състава със „за“, поради което безспорно е формирано мнозинство и решението е валидно взето. В тази връзка не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Оспореното решение на КЗД е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му по чл. 66, т. 1 - 4 ЗЗДискр. Мотивите на административния орган са изложени подробно, които съдържат фактическите и правните основания за издаването на оспорвания акт.

При постановяване на оспорваното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения. Не се установи да са допуснати такива процесуални нарушения, които да са нарушили или ограничили правото на защита на жалбоподателя, нито да обосноват извод, че ако административният орган не ги бе допуснал би достигнал до различен правен извод в крайния си акт.

Правилно в жалбата се поддържа, че органът не е обсъдил всички доказателства и възражения, свързани с тезата на министъра на правосъдието за наличието на възможности за промяната на възнаграждението, отчитайки кариерното развитие и годишните оценки за изпълнение на длъжността на съответните служители, което е уредено в ЗДСл. Посоченото нарушение не е съществено, тъй като не води и не е възможно да доведе до друг краен резултат, ако не беше допуснато. Посочените възражения са неотнормирани и целят да изместят предмета на спора. Оплакването на М. Г. за осъществена дискриминация не е свързано със залагането на определени критерии при оценяване изпълнението на служебните задължения, водещо до различно увеличение на заплатата. Липсва оплакване за различното заплащане на труда, дължащо се на отчитането на кариерното развитие и годишните оценки за изпълнение на длъжността на съответните служители. Оплакването за дискриминация се изразява в различното заплащане на трудово възнаграждение при изпълнение на ПМС № 240/31.08.2020 г. и по – конкретно на новосъздадената разпоредба на § 3а, ал. 1, т. 23 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, а последното не е свързано и няма нищо общо с качеството и оценката на изпълнение на служебните задължения.

Съдът служебно констатира, че органът не е проявил активност за изясняване на всички обстоятелства за причините довели до различното заплащане на труда на служителите на длъжност „Старши юриконсулт“ със статут по ЗДСл (чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС). Органът се е задоволил единствено да събере и да обсъди доклада на Инспектората към Министерство на правосъдието, но посоченото не е съществено нарушение, тъй като не се отразява за приложението на материалния закон по мотиви, изложени по – долу в съдебния акт.

Приложен е правилно материалният закон.

Съгласно чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд, която разпоредба се прилага и за служебните правоотношения – арг. чл. 28 ЗЗДискр. За да е налице нарушение на изискването за равенство в заплащането от работодателя е необходимо да се установи, че

неблагоприятното третиране на служителя, изразяващо се в получаване на по - ниско възнаграждение за еднакъв труд, сравнение с други служители в сходно положение, е в причинна връзка с някои от защитените признаци.

В понятието еднакъв труд се включва сравнимият труд, който се простира от различни лица, с една и съща (сходна) квалификация, имат принадлежност към една и съща професия и изпълняват еднаква/сходна по характер работа. Не се изисква пълно съвпадение на извършваната дейност, квалификация, умения и други характеристики.

В случая М. Г. заема длъжността „Старши юриконсулт“ в затвора [населено място] и е служител по смисъла чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС, чийто статут се урежда със Закона за държавния служител – чл. 19, ал. 3 ЗИНЗС.

Сравняваните служители са „Старши юриконсулт“ в различни териториални служби на ГДИН (затвори и областни служби по „Изпълнения на наказания“), които са служители по § 79 ПЗР на ЗИНЗС - за държавните служители в ГДИН и в териториалните ѝ служби, заемащи длъжности за държавни служители по чл. 19, ал. 1, т. 2, чиито служебни правоотношения не са прекратени до влизането в сила на този закон, се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 19, ал. 1, т. 1 до прекратяване на служебните им правоотношения. Това означава, че сравняваните служители са по чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, чийто статут се урежда със ЗМВР – чл. 19, ал. 2 ЗИНЗС.

Идентични са длъжностните характеристики на двете сравнявани категории служители, доколкото се касае за еднакви служебни задължения, изискванията за заемане на длъжността, правилата на вземане на решения, отчитане на работата и отговорностите, свързани с организацията на работа. Идентичност е налице и в длъжността (старши юриконсулт), т. е. налице е еднаквост в служебните и функционалните задължения и отговорности. Разликата се свежда до това, че едните са със статут по ЗМВР (чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, вр. § 79 ПЗР на ЗИНЗС), а другите по ЗДСл (чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС), но същата не е релевантна, тъй като урежда статута им, а от значение е наличието на еднаквост на труда. В тази връзка са неоснователни възраженията, че сравнението трябва да се извърши само в рамките на служителите, заемащи длъжност по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС. Касае се за различно третиране на служители от две групи, което налага сравняване на същите. По тези съображения съдът приема, че сравняваните категории служители осъществяват еднакъв труд.

С ПМС № 240/31.08.2020 г. са приети допълнения в Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация се създава. В тази връзка в § 3а, ал. 1, т. 23 от ПЗР на Наредбата е регламентирано, че в срок до 4 септември 2020 г. ръководителят на административната структура определя еднократно нов размер на индивидуалните основни месечни заплати, увеличен с не повече от 30 на сто от досегашния размер, за служителите в администрациите и административните структури на Главна дирекция „Изпълнения на наказанията“. Според § 3а, ал. 2 от ПЗР на Наредбата определените нови размери на индивидуалните основни месечни заплати влизат със задна дата – 01.08.2020 г.

В изпълнение на ПМС № 240/31.08.2020 г. и по – конкретно на новосъздадената разпоредба на § 3а, ал. 1, т. 23 от Наредбата е издадена Заповед № ЧР-05-295/02.09.2020 г. на министъра на правосъдието, с която са утвърдени Вътрешни правила за работната заплата на служители чл. 19, ал. 1, т. 1 и т. 3 и § 79 от ПЗР на ЗИНЗС в ГДИН и териториалните ѝ служби.

В § 3, т. 2 от Вътрешните правила е заложено увеличение с 23 на сто за служителите

по § 79 от ПЗР на ЗИНЗС (ДВ, бр. 32 от 2016 г.) и служителите по чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, работещо в Централно управление на ГДИН, на които служебните задължения са непосредствено свързани с дейности по овладяване на пандемията и последствията от COVID – 19.

Следва да се отбележи, че за служителите по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС не са приети правила за увеличение на трудовото възнаграждение, каквато възможност допуска § 3а, ал. 1, т. 23 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация. Горното дава основание на съда, че при изпълнение на § 3а, ал. 1, т. 23 от Наредбата и при осъществяване на правомощията си по чл. 10 ЗИНЗС, министърът на правосъдието е допуснал неблагоприятното третиране на М. Г., изразяващо се в получаване на по - ниско възнаграждение (липсата на увеличение на заплатата) за еднакъв труд, в сравнение с други служители в сходно положение.

Настоящият състав констатира противоречие в съдебната практика на Върховния административен съд на Република България по отношение на това дали е необходимо неравното третиране да е причинна връзка със защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., за да се осъществи дискриминация по чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. В Решение № 10197 от 02.07.2019 г. по адм. д. № 10546/2018 г. на ВАС, Решение № 14165 от 17.11.2020 г. по адм. д. № 6935/2020 г. на ВАС и Решение № 10743 от 10.07.2019 г. по адм. д. № 13508/2018 г. на ВАС се приема, че за да е съставомерно по смисъла на закона нарушението на принципа на равенство по чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. следва да е в причинна връзка (независимо от наличието и на други) с някой от защитените признаци чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Обратният извод е направен с Решение № 9403 от 13.09.2021 г. по адм. д. № 910/2021 на ВАС, в което е отразено, че е неправилно да се приеме, че установяването на нарушение на принципа за равно възнаграждение по смисъла на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. трябва да се намира в пряка причинно-следствена връзка с наличието на признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Според същото решение такъв извод не може да бъде изведен при тълкуване на разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр., предвидена като гаранция за упражняване правото на труд в условията на равно заплащане за еднакъв или равностоен труд, без оглед на притежанието на който и да е от бележите, признати от закона като елемент от фактическия състав на проявите на пряка и непряка дискриминация, установени в други разпоредби на антидискриминационния закон. Споменаването на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. в разпоредбата на чл. 14, ал. 3 от с.з. е направено с оглед установяване на нормативната забрана за работодателя да определя критериите за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1, т.е. да установява такива вътрешни правила и условия за оценяване на служителите, които а priori поставят разграничения между едни и други служители в сходно положение по причина на някой от признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

Настоящият състав споделя разбирането на първата група решения, тъй като Законът за защита от дискриминация цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение според признаците, изброени в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Това е така, тъй като наличието на защитения признак е причина за вредоносния резултат. Органът е отразил единствено, че М. Г. е финансово дискриминиран поради служебния му статут, като е отразил, че се касае за защитен признак по чл. 4, ал. 1, хипотеза. последна ЗЗДискр., а именно

дискриминация основана на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Защитеният признак е описана в закона лична или обществена характеристика (качество), чието действително или предполагаемо наличие у някого не е оправдано да бъде съобразявано като основание той да бъде третиран различно в качеството му на субект на права и задължения в сравнение с лице, което я няма. Признакът е качество, заради което неговите носители се самоопределят като група или могат да се определят като група от трети лица. Уреждането на статута на длъжността „старши юрисконсулт“ по различен начин – по ЗДСл и по ЗМВР създава различие в съдържанието на служебното правоотношение (възникване, прекратяване, атестация и т.н.) за една и съща длъжност, макар по длъжностните характеристики да се касае за идентични служебни задължения. Различният статут на тези държавни служители за една и съща длъжност има отношение и е свързано с упражняването на правото на труд, което е гарантирано на всеки човек. В тази връзка статутът на длъжността може да се определи като нормативно уредена характеристика на служебното правоотношение, а това води до извод за наличието на характеристика (качество) у някого (служителя) при упражняване на едно от основните му права (правото на труд). В тази връзка уреденият различен статут по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС може да се квалифицира като признак по чл. 4, ал. 1, хипотеза последна ЗЗДискр. - „друг признак, установен в закон“.

В случая причина за неувеличаване на трудовото възнаграждение се дължи на това, че М. Г. заема длъжност „Старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС. Именно заеманата длъжност и по – конкретно статутът на същата по чл. 19, ал. 1, т. 2, вр. чл. 19, ал. 3 ЗИНЗС (по ЗДСл) е причината, поради която министърът на правосъдието не е увеличил основното месечно възнаграждение. Този извод не се променя и от обстоятелството, че допълнителна причина за неполучаването на възнаграждението е несвоевременното представяне от страна на ГДИН в МП на необходимата документация. Изначално при подготвяне на процедурата за увеличение на заплатите е допуснат различен подход спрямо двете категории служители, а това се е отразило на крайния резултат – неполучаване на възнаграждение от страна на служителите „Старши юрисконсулт“ със статут по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС. Следва да се отбележи, че министърът на правосъдието не доказва, че различното третиране се дължи на обективни факти, налагащи това.

Не е нарушена целта на закона, тъй като оспорваният акт е издаден, за да се преустанови обсъжданата дискриминацията и да се осигури равенство в третирането. Целта на ЗЗДискр. е да предостави цялостна и всеобхватна закрила от дискриминация при упражняване на правото на труд и по – конкретно при заплащането му.

Постигането на целите по чл. 2, ал. 1 ЗЗДискр налага прилагане на принудителна административна мярка по чл. 76, ал. 1, т. 1 ЗЗДискр. В тази връзка правилно административният орган е дал предписание на жалбоподателя да се предприемат мерки за изравняване заплатите на служителите, заемащи длъжността „старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС и „Старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗИНЗС, но същото следва да се схваща единствено по отношение на изпълнението на § 3а, ал. 1, т. 23 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация.

Горното води до извод за законосъобразност на издадения административен акт, поради което жалбата следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК жалбоподателят следва да заплати направените разноси от ответника (заинтересованата страна не претендира разноси). Разноските за ответната страна са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, което е съответно на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на министъра на правосъдието против Решение № 355 от 22.07.2022 г. на Комисията за защита от дискриминация, втори заседателен състав, постановено по преписка № 196 по описа за 2021 г. на комисията

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: